

Říkejte mi PEHUDE

Alena Arbterová
Jiří Arbter

ŘÍKEJTE MI

PE (PEKELNĚ)

HU (HUSTEJ)

DE (DETEKTIV)

Autoři:

Alena Arbterová

Jiří Arbter

Ilustrace: Alena Arbterová

Korektura: Helena Kucharčíková

JAK TO VLASTNĚ ZAČALO

To byl zase dneska den! No hrůza!
Ale dříve, než Vám budu vyprávět dál svůj příběh, tak se musím představit.

Jsem kluk a je mi 8 let. Jsem přiměřené výšky i váhy, takže prostě normální. Nosím brýle, což by se v období, kdy právě dorůstám v muže, mohlo někomu jevit jako nevýhoda. Na druhé straně jsem byl ale obdařen nadprůměrným IQ, čímž zase oslňuji spolužačky, které dávají přednost inteligenci před neobrejením. Jo a jmenuji se PEHUDE.

Říkáte divné jméno? Jmenuji se vlastně Jirka. Protože ale rád řeším různé záhady a sleduji detektivky, řekl jsem si, že si zasloužím lepší jméno.

Přemýšlel jsem dlouho a nápadů byla spousta. U všech už mne ale někdo předběhl. Nakonec jsem v dnešní době zkratek a sousloví vymyslel něco hodného mé velikosti.

Hned jsem utíkal za rodiči. Možná přeháním se slovem utíkal, protože byli hned vedle v obývací. Postavil jsem se na dobře viditelné místo a řekl: „Vážení rodičové. Ne, že by se mi nelíbilo jméno, které jste mi dali, ale ode dneška na něj neslyším.

Říkejte mi Pehude!" Pehu.. Co? Zeptala se maminka. „Pehude,“ odvětil jsem. „Je to prostě složenina slov. Pe- jako pekelně, hu- jako hustej a de- jako detektiv. Prostě Pehude. Není to paráda?“

Maminka mírně zavravorala a pro jistotu usedla do křesla. Tatínek jen mlčel a koukal. Jistě mu zrovna v hlavě šrotovala myšlenka, proč na něco tak skvělého nepřišel sám. Ticho protrhla až maminka, když řekla: „Vidíš, tatínku, jak to tomu našemu synkovi myslí? Jirko, pojd' ke mně.“

„Nejsem Jirka. Zapamatujte si to.“

„Ach ano. Promiň. Pojd' ke mně milý Pehude,“ řekla maminka a objala mne. Jenom jsem se rozhlédl, zda to nikdo nevidí a přitulil jsem se k ní. Normálně ve společnosti se to nehodí. Mezi lidmi bych se tím totiž naprosto znemožnil. V tomto věku se už přeci chlapi neobjímají a nepusují se svými matkami. A když, tak jen doma mezi čtyřmi stěnami. Beze svědků...

Když už si tedy rodina zvykla na mé nové jméno, bylo na čase říci ho také svému nejlepšímu příteli Toníkovi. Jsme kamarádi, co pamatuji. Bydlí ve stejném domě jako já a naši rodiče si u kafe vyměňují rady na naši výchovu již mnoho let. Někdy mám tedy dojem, že bezvýsledně.

Ale zpátky k Toníkovi. Dle jména jste jistě poznali, že je to také kluk. Je stejně starý jako já a chodíme i do stejné třídy. A je to prostě kámoš. Proto právě on si zaslouží tu radostnou novinu o mém životě pod novým jménem slyšet mezi prvními.

„Ahoj Jirko.“ „Ahoj Tondo. Tentokrát ti to ještě odpustím, neboť věřím, že jsi to učinil z nevědomosti. Vícekrát mne ale neoslovuj jménem Jirka.“

„A proč?“ zeptal se udiveně Toník. „Dal jsem si nové jméno. Říkej mi Pehude.“

Pak jsem mu ještě vysvětlil, co to jméno znamená a Toník šel do kolen.

„Ty jó. To je super. Ty se máš. A vaši ti to dovolí?“

„Neptal jsem se. Jen jsem jim to oznámil. Jsem snad dost starý na to, abych si vybral nové jméno.“

„To je hustý. Já chci taky nové jméno.“

„Tak si nějaké vymysli.“

„Jasně. Už vím. Říkej mi Skotahudejaty.“

„Prosím? A co to jako je?“

„No přece SKOro TAK HUstěj DEtektiv JAko TY,“ pravil Toník nadšeně a mně rvalo srdce, když jsem mu jako nejlepšímu kamarádovi musel říct: „Jsi blbej!“

„Nelíbí se ti to?“ pravil nešťastně a upřel na mne svůj zkroušený zrak.

„Ne, je to fakt dobrý,“ zalhal jsem. „Jenom trochu dlouhé. Zkus něco jiného.“

„Už vím. Budeme nerozlučná dvojka. Ty Pehude a já Pátek. „

„Pátek? Ten byl snad nerozlučná dvojka s Robinsonem.“

„Když tobě se nic nelíbí,“ řekl Toník rozmrzele.

„Tak zkus něco podobného, ale Pátek fakt ne.“

„Dobře, tak už to mám. Říkej mi Pondělí!“

Zalapal jsem po dechu. Toníkovy oči zářily jako žárovky a samým štěstím snad i svítily. Byl tak hrdý na to, co vymyslel, že já už neměl sílu mu to brát. O tom, komu to méně myslí, se říká, že má o kolečko míň. Já

ale vím, že ve skutečnosti mají o chromozom více.

Tonda má ale více snad o tři chromozomy.

„Pondělí? No, dost dobrý,“ řekl jsem a Tonda se málem zhroutil štěstím. „Akorát...“ „Akorát co?“ zeptal se Tonda. „No nevíš, jak se pondělí řekne anglicky?“ „Vím. Přece Monday. Proč?“ Monday a Pehude, to zní líp. Nemyslíš?“ A Tonda hned souhlasil. „Ale psát se nechci anglicky. Chci to česky, aby to uměli napsat i říci všichni. Takže MANDEJ! Platí?“

A od toho dne jsme šli dále životem jako nerozluční kamarádi Pehude a Mandej...

Ještě pár dní jsem večer slýchal telefonické rozhovory mé mamky s mamkou kámoše, kdy každý den začínal stejnou otázkou: „Tak co? Pořád Pondělí?“ A z druhé strany mobilu se ozývalo: „Pořád, pořád. Akorát teď anglicky- Mandej. A co u Vás? Pořád Pehude?“

„Ano, stále,“ pravila maminka a dále s úsměvem pokračovala v rozhovoru.

Dotazy ale nakonec byly den ode dne míň časté, až zanikly úplně. A naše nová jména se stala nedílnou součástí našich životů...

"TAK CO Z
POŘÁD
POVDĚLI Z"

"POŘÁD
POŘÁD."

KDE JE BARUŠKA???

Je krásný slunný den a já jdu zrovna po venku s kámošem Mandejem. Dneska zrovna nemáme nic moc na práci, tak jen tak bloumáme po okolí a pozorujeme, jak se nic neděje. Fakt nuda. Raději bych seděl doma u kompu nebo s tabletem, ale to mi mí zaostalí rodiče nedovolí. Prý je zdravější běhat po venku. To jistě. Tak se zkuste nadechnout. To je zdraví? Co? V ovzduší je tolik spadu z okolních továren, že se mi dýchat ani nechce. Taky jsem to zkusil nedýchat, ale dlouho jsem to nevydržel. Už se mi začaly dělat mžítka před očima, a kdyby mi přítel Mandej nedal pořádnou herdu do zad pěstí, tak bych se snad udusil. Nakonec jsem si řekl: „Dýchat musím. Domů nesmím. Tak něco vymyslíme. A pak to přišlo...”

„Pomóc! Baruška je pryč!“ dolehlo k našim uším. Profesionálně obhlédnu okolí a vidím, že za cestou na chodníku stojí paní a vzlyká. Hlavou mi blesklo: „Konečně pořádný případ. Únos. To budou všichni čubrnět, až to vyřešíme.“

Posunul jsem si ukazováčkem brýle blíže k obličej, neboť myslím, že mi to přidává na vážnosti, a vyrazili jsme směrem k hořekující paní. Dáma stále opakovala to samé: „Baruška je pryč“ a zajíkala se pláčem. Pomalu se sbíhali lidé a snažili se zjistit, co se stalo.

„Aby nám tak vzali tenhle případ,“ uvažoval nahlas Mandej a já měl stejný pocit. Ted’ přeci konečně můžeme všem dokázat, jací jsme skvělí detektivové. To není jen najít ztracené klíče, pravítko nebo třídní knihu. Tohle je opravdu opravdový případ. A my nesmíme ztrácet čas.

Proto jsem chytil Mandeje za rukáv, škul s ním a zavelel: „Dělej, běžíme. Dokud je stopa horká.“ Nevím sice moc, co to znamená, ale slyšel jsem to ve filmu.

„Horká stopa? A nebude to pálit?“ zeptal se Mandej. Já ale neměl na vysvětlování čas, tak jsem ho jen táhl za sebou, vstříc velké slávě.

„Pehude! Pehude počkej. Viděl jsi, že té paní tekla nudle?“ pravil pobaveně Mandej a já ho jen sprážil pohledem.

„Já vím. Jdeme po stopě. Už mlčím. Ale ...“

„Ale co?“

„Víš, Pehude, neměli jsme se té paní zeptat, jak ta Baruška vypadá nebo jak je stará?“

„Ty brd'ó. Já na to v tom spěchu zapomněl.“ Proto jsem se ještě rychle otočil směrem k paní a zeptal se: „Jak je Baruška stará?“ Paní na chvíli přestala brečet a zvolala: „Dva roky!“

„Kámo, takže hledáme naprostý mrně. To trochu ztěžuje situaci. Ta může být kdekoli.“

Opět jsem si upravil brýle na nose, protože mi to dodává na vážnosti a řekl jsem: „Můj detektivní příteli. Bude to v pohodě. Tu holku najdeme a proslavíme se. Jasný?“

„Jasný,“ slepičil Mandej. „A podle čeho budeme hledat? Známe jen jméno a že jí jsou dva roky. Není to málo?“

Mám to s tím mým společníkem ale někdy těžké. „Víme taky to hlavní. Přece, že je ztracená. A ztracené děti dělají co?“

„Co?“ otázal se Mandej a nechápavě poulil oči.

„Ztracené děti přece brečí. Takže se rozhlížeš, jestli neuvidíš asi dvouletou ubrečenou holku, co slyší na jméno Baruška. Vždyť je to přeci jasný.“ Někdy je těžké, být ten chytřejší, pomyslel jsem si, ale jemu

jsem nic neřekl. Byl by zklamaný. A to nechci. Je přeci kámoš a to ten nejlepší. On zase lépe běhá než já a taky se mi neposmívá.